

Lop.: Magyar Vasárnap

Megjelent: 1948. OKT. 10. '910.2

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Budapest idegen asszony

Cím: szemtükrében

Forrás: Magyar Vasárnap

1948 októ. 10.

Osztályozás

Tárgy 910.2

Hely

1948

Személy

Helyszám

v. füz.) (Oldal)

Székesfővárosi házinomda 1926 — 8891

Budapest idegen asszony szemtükrében

Az Idegen Asszony mingyárt másnap, hogy megérkezett, felkeresett és megkérte: mutassam meg neki Budapestet, amelynek hajdani szépségéről már hallott egyet-mást s amely most, tudomása szerint, „sajnos, romokban hever”. Meghatott és jámbor készséggel vállalkoztam a kalauzálására, mint minden sorsüldözött nemzet fia, akinek szinte naponként újra és újra be kell bizonyítania hazája erezeit és szépségeit a világ előtt. Titokban még külön élveztem is a várható helyzetet: az Idegen Asszony szívet-dagasztó csatlódoitását, ha majd a romok helyett egy élettől lüktető világvárost pillant meg a szeme.

Igy is történt. Az Idegen Asszony, mint általában minden jóindulatú idegen, akit a sorsa vagy érdeklődése hozzánk elvezet, lépten-nyomon halk, meglepett, izgatott kis felkiáltásokat hallatott barangolásaink során.

— Igazán csodálatos, amit a háború után ezen a szegény földön véghez vittetek! — fejezte ki újból és újból a csodálatát.

— De mondd — kérdezte később, a szigeti vilamosmegálló előtt —, hogyan van az nálatok, hogy az egyik ember fizet, a másik ember nem fizet a villamoson? Ez a dolog már többször feltűnt nekem s hiába figyeltem, nem találtam reá magyarázatot...

Kicsit meghökkenem s zavart mentegetőzésbe kezdtem. Hogyhát minden világvárosban vannak megrögzött „biccelők”, tudod, olyan alvilági alakok, akik lelkiismeretlenül megkárosítják a közt stb. stb.

— Alvilági alakok?... — válaszolt tűnődve. — Ennyi alvilági ember? Hihetetlen... Hiszen akit én figyeltem, csupa jókinézésű férfi volt és jólöltözött elegáns nő...

A vacsoránál komolykodon és elborultan újabb kérdéssel állt elő. Azt kérdezte: nálunk hány embert tett rokkanttá a háború? Mondom a hivatalos számadatot s hozzáteszem, hogy hál' Istennek,

a rokkantság százaléka nálunk aránylag alacsony. Erre rámnéz és így szól:

— Érdekes... Én azt hittem, hogy nálatok nagyon komoly lehet ez a szám. Mert minden lépésnél egy-egy szerencsétlen amputált vagy vak férfi nyújtogatja a tenyerét... Azt hittem, olyan sokan vannak, hogy az államnak már nem áll módjában őket eltartania s így koldulni kénytelenek...

Vacsora után még sétálgattunk. Megállunk egyik szép terünk előtt Langyos este van, süt a holdvilág. Ezüstszerű pászmáiban fehérrel alsznak a szobrok, mint megannyi elvarázsolt királyfi és királyleány. Az Idegen asszony egyszerre a tér közepe felé mutat: ünnepségre készültek? — kérdezi ártatlanul — vagy mire épül az a hatalmas tribün?

Most látom, hogy a tér közepén valami félig-kész emelvény sötétedik. Ahá! — jut eszembe —, ez a tribün még mindig az egy héttel előbb tartott ünnepség emlékeit őrizgeti.

— Hogy-hogy? — ütődik meg az Idegen Asszony — miért nem szedtétek már szét és szállítottátok el a tapétákat és alkatrészeket?

— Miért? Nálunk nem lopnak az emberek — válaszolok és a sötétben mélyen elpirulok.

— Nem is azért — szabadkozik békiően —, csak úgy gondolom, hogy e változékony időjárásban rongálódik az anyag. Nektek azért, akármilyen jól megy, egyelőre még takarékoskodnotok kell...

Mikor elbúcsúztunk, úgy éreztem, hogy számunkra — mindanyiónk számára — ez az én idegen vezetésem roppant tanulságos lehet. Mert az idegenek szeme — még a legjobb indulatúaké is — furcsa szerkezet. Nemcsak a nagy érdemnyeket és a biztató jelenségeket veszi észre, de megrögzíti a kis rosszakat, az apróbb hibákat is. És feltétlenül a számlánkra írja. Mert a kis nemzetek örök tragédiája, hogy még kicsi hibájukat se bocsátja meg soha a világ.

—J.